

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Τήν Παρασκευήν, 5^η/18^η Δεκεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας καί εἰς τήν ὄχθην τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, δεξιὰ τῷ κατερχομένῳ πρὸς τήν Νεκράν θάλασσαν.

Τήν ἀρχαίαν καί σεβασμίαν Μονήν ταύτην ἱδρυσεν ὁ ἅγιος Σάββας περί τό ἔτος 500 μ.Χ., ἀφοῦ ἦλθεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Μουταλάσκης τῆς Καππαδοκίας εἰς τούς Ἁγίους Τόπους εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν καί ἀφοῦ ἐμαθήτευσεν τήν μοναχικὴν ζωὴν παρά τῷ Μεγάλῳ Εὐθυμίῳ καί τῷ συνασκητῇ αὐτοῦ ἀγίῳ Θεοκτίστῳ.

Τήν Μονήν ταύτην ἱδρυσεν ὁ ἅγιος Σάββας ὡς Λαυρεωτικὴν Ἀδελφότητα διὰ προκεχωρημένους εἰς τήν ἄσκησιν μοναχοὺς καί μετὰ τήν μαθητείαν αὐτῶν εἰς Κοινόβιον. Ὁ ἅγιος Σάββας εἰς τήν Μονήν ταύτην καί εἰς ὅλην τήν Παλαιστίνην, εἰς τήν ὁποίαν ἱδρυσεν ἄλλας δέκα Μονάς, ἀνεδείχθη μέγας πνευματικὸς ὁδηγὸς χιλιάδων μοναχῶν καί λαϊκῶν καί ταυτοχρόνως ἔνθερμος καί γενναῖος ὑποστηρικτὴς μετὰ τοῦ ὁμοπατρίου αὐτοῦ ἀγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος τό ἔτος 451μ.Χ., θεσπισάσης τήν ἐν μιᾷ ὑποστάσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνεργίαν τῶν δύο φύσεων, θείας καί ἀνθρωπίνης.

Εἰς τήν ἱστορικὴν ταύτην Μονήν ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Σάββα διὰ κατανυκτικῆς ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ψάλλοντος τοῦ Ἀρχιερέως τῶν τριημέρων ἐορτῶν, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, δεξιὰ ἑλληνιστί καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου μετὰ βοηθῶν αὐτοῦ ἀριστερά ἀραβιστί καί μετεχόντων μοναχῶν καί Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῶν πόλεων Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καί Χωρίου τῶν Ποιμένων.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Μεγάλα τά ἔργα Κυρίου, ἐξεζητημένα εἰς πάντα τά θελήματα αὐτοῦ... ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καί κρίσις· πισταί πᾶσαι αἱ ἐντολαί αὐτοῦ, ἐστηριγμέναι εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημένοι ἐν ἀληθείᾳ καί εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110, 2, 7-8).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται σήμερον ἡ ἔρημος καί ἀγαλλιᾶται χαρμοσύνως ἡ χώρα τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῇ ἐπιτελουμένῃ θείᾳ μνήμῃ Σάββα τοῦ θεόφρονος καί ἡγιασμένου ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρα. Καί τοῦτο διότι ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας ἀνεδείχθη τῶν

ἀγγέλων ἰσοστάσιος, τῶν Ὑσίων ὁμόσκηνος, τῶν Προφητῶν συνόμιλος καί συγκληρονόμος τῶν Μαρτύρων καί Ἀποστόλων.

Τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον σκῆνωμα τοῦ Θεοφόρου Σάββα ἀποτελεῖ τεκμήριον καί μαρτύριον ἀδιάψευστον, ὅτι οὗτος ἐγένετο δοχεῖον τῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ.

Οὗτος χοϊκός ἄνθρωπος ὢν, ἐνεδύσατο τόν Χριστόν γενόμενος οὕτως ὥς Χριστοῦ, καί παρ' αὐτοῦ λαβών τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν ἔπεισε τοὺς ἀσκουμένους μετ' αὐτοῦ καταφρονεῖν τῶν ἡδέων τοῦ κόσμου καί τῆς σαρκός τό φρόνημα ὡς ἐναργέστατα ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Ὅσιε Πάτερ, ἐκ βρέφους τήν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί παρ' αὐτοῦ λαβών τῶν θαυμάτων τήν ἐνέργειαν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δέ τῷ θείῳ φωτί, καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καί ἡμῶν τάς διανοίας, Σάββα Πατὴρ ἡμῶν».

Ὁ τῷ φωτί τοῦ Χριστοῦ ἐλλαμφθεὶς θεῖος Σάββας, ἐπ' οὐδενὶ ἀμφέβαλλεν ὅτι τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου εἶναι ἀλήθεια καί κρίσις, δικαιοσύνη, διότι ὁ Κύριος εἶναι ἀξιόπιστος, ἀληθής εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ καί οἱ λόγοι Του εἶναι δίκαιοι.

Ἑρμηνεύων τοὺς Δαυϊτικούς λόγους: «Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ [τοῦ Κυρίου] (Ψαλμ. 110,7), ὁ Ἱερὸς Χρυστόστομος λέγει: Τί ἐστί, πισταί; Βέβαιαι μένουσαι. Κἄν γάρ παραβαθῶσιν, αἱ τιμωρίαι ἔπονται, καί αὗται [=αἱ ἐντολαί] οὐ σαλεύονται· εἰ δέ ἄνθρωποι παραβῶσιν, ἀλλ' ὁ θεὸς αὐτάς ἐκδικεῖ».

«Ὅτι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου οὐ σαλεύονται, διότι εἶναι ἐστηριγμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, πεποιημέναι ἐν ἀληθείᾳ καί ἐν εὐθύτητι», (Ψαλμ. 110,7), ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ τοὺς προσευχητικούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὑπὲρ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ:

«Πάτερ ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. καθὼς ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον· καί ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἐμαυτόν, ἵνα καί αὐτοὶ ὥσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ». (Ἰωάν. 17, 17-19).

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους τούτους τοῦ Κυρίου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἀπόστολος γάρ καί Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν γέγονεν Ἰησοῦς κατὰ τὴν τοῦ Παύλου φωνήν (Ἑβρ. 3,1), κατὰ γε τό πρέπον τῇ ἀνθρωπότητι σχῆμα καί τῷ τῆς κενώσεως τρόπῳ· προκεχειρισμένους δέ ἅπαξ εἰς τοῦτο τοὺς μαθητάς, δεῖσθαι δὴ πάντως τοῦ ἀγιάζεσθαι φησί παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἐνοικίζοντος αὐτοῖς, δηλονότι δι' Υἱοῦ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον». [Καί ἀπλούστερον, παρ' ὅλα αὐτά ὁ Ἰησοῦς, ὡς λέγει ὁ Παῦλος, ἐγένετο Ἀπόστολος καί Ἀρχιερεὺς τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, σύμφωνα μέ τὴν μορφήν, ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καί τὸν τρόπον τῆς κενώσεως. Εὐθύς ὡς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐξελέγησαν, οὗτοι ἔπρεπε νά ἁγιασθοῦν ἀπὸ τὸν ἅγιον Πατέρα, ἐνοικίζοντας (ἐμφυτεύοντας) εἰς αὐτοὺς τό Ἅγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ].

Ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σάββας δύναται νά θεωρηθῇ «λεῖμμα κατ' ἐπιλογὴν χάριτος», (Ρωμ. 11,5), ὡς διακρίνεται τοῦτο ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν (=ἀπάντησιν) αὐτοῦ εἰς τὸν Μέγαν Εὐθύμιον: «γινώσκω, Τίμιε Πάτερ, ὅτι ὁ πάντων προνοητὴς θεός, σωθῆναί με βουλόμενος, ὠδήγησέ με εἰς τάς ἀγίας σου χεῖρας ἐλθεῖν.

Τότε ὁ μέγας Εὐθύμιος τῷ μακαρίτῃ αὐτόν ἀπέστειλεν θεοκτίστῳ, δηλώσας αὐτῷ ποεῖσθαι αὐτοῦ φροντίδα ὡς μέλλοντος τῇ τοῦ Χριστοῦ Χάριτι ἐν τῇ μοναχικῇ διαπρέψαι πολιτείᾳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μακάριος Σάββας παιδιόθεν ἔλαβε τόν ἁγιασμόν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Πατρός διὰ τῆς ἐνοικήσεως ἐν αὐτῷ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν διὰ τί ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁσιος Σάββας καλεῖται «ἡγιασμένος». Οὗτος «ἐκκαθάρας ἑαυτόν... ἐγένετο σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ Δεσπότῃ εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν», (Β΄ Τιμ. 2,21).

Τόν ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ τῷ θεῷ ἡμῶν τιμᾷ καὶ γεραίρει σήμερον ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, διό καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ὡς ἀπὸ βρέφους τῷ θεῷ θυσία ἄμωμος, προσενηχθεὶς δι' ἀρετῆς, Σάββα μακάριε, τῷ σέ πρὶν γεννηθῆναι ἐπισταμένῳ, ἐχρημάτισας ὁσίῳ ἐγκαλλώπισμα, πολιστής τε τῆς ἐρήμου ἀξιέπαινος, διό κράζω σοι· Χαίροις Πάτερ ἀοίδιμε».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἐκάλεσε πάντας ἡμᾶς ὁ ὁσιος Σάββας, δηλονότι εἰς τὴν συμμετοχὴν τῆς Χάριτος τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἁγιασμοῦ αὐτοῦ, διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς τόν Σωτῆρα καὶ λυτρωτὴν, θεόν τῶν ὅλων καὶ κύριον τεκούσης διὰ σαρκὸς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ, Οὗ τὴν θείαν Γέννησιν ἀξιωθῶμεν ἐορτάσαι ἐν εἰρήνῃ καὶ ὑγιεῖᾳ ψυχῆς τε καὶ σώματος». Ἀμήν. Ἔτη πολλά!

Ἄμα τῇ ἀπολύσει τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐξερχόμενος ὁ Μακαριώτατος ἐκ τῆς Μονῆς, ἠυλόγησε τοὺς Πατέρας καὶ δεχόμενος τὰς εὐχαριστίας αὐτῶν διῆλθε κατὰ τό ἔθος ἐκ τῆς Μονῆς τοῦ ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἐξ ἧς ἀνεχώρησε δι' Ἱεροσόλυμα.

Πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου Σάββα ἐτελέσθη ὡσαύτως θεία Λειτουργία εἰς τό ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἀρχαγγέλων παρεκκλήσιον αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου τῇ προσκλήσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας